

Arrest

nr. 158 556 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 16 juni 2011 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 juni 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 20 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[L., I.] [RR: ...]

geboren te [...] op [...]

+ partner:

[L., T.] [RR: ...]

geboren op [...] te [...]

+ kind:

[L., T.] [RR: ...]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: Georgië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het medisch getuigschrift dd. 03.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 17.06.2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvullingen dd. 16.04.2012, 14.06.2012, 10.09.2012 en 18.01.2013

Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde verzoeker, geboren op 1 december 2002, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. De voorliggende gegevens laten de Raad ook nog niet toe vast te stellen als zou derde verzoeker over een voldoende onderscheidingsvermogen beschikken. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde verzoeker (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van “het bevoegdheidsbeginsel” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van hun middel stellen zij als volgt:

"[...] In het bewuste standaard medisch getuigschrift dd. 03.05.2011, verklaart dr. [K. C.], dat betrokkene leidt aan een posttraumatische stress-stoornis met psychotische kenmerken.

De melding dat verzoeker psychotische kenmerken vertoont, is een aanzienlijke verzwaring van de diagnose PTSS, waarbij dus de graad van ernst wordt aangehaald. Het is voor elkeen duidelijk dat psychoses een ernstige weerslag heeft op de levenskwaliteit en zelfredzaamheid van een patiënt.

Tevens maakt het attest melding van de noodzaak van een levenslange ambulante behandeling en het risico op herval indien de behandeling stopt.

Uit het voorgelegd standaard medisch attest blijkt een uiteenzetting die overeenstemt met een beschrijving van de ziekte of het ziektebeeld onder de rubriek 'diagnose'. De vermelding of beschrijving van de ziekte volstaat. (RvV 92. 129, 26 november 2012; zie ook RvV nr. 70.699, 25 november 2011, bevestigd in RvS 221.438, 21 november 2012)

Verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte bevat.

Los van het stereotype karakter van deze vaststelling, waarbij helemaal geen feitelijke band wordt gemaakt met de inhoud van het attest, blijkt deze vaststelling niet juist.

Een daling van de levenskwaliteit bij stopzetting van de behandeling, zoals in casu, geeft reeds de graad van de ernst van de ziekte weer. (RvV 67.781, 3 oktober 2011)

Dr. [C.] wijst ook op een herval bij stopzetting van de ambulante psychiatrische follow up. Deze behandeling zal levenslang voortgezet moeten worden. daarenboven wijst het getuigschrift op de noodzaak van een netwerk/mantelzorg, hetgeen de beperkte zelfredzaamheid bevestigd (vgl. RvV 72.866, 9 januari 2012)

Naast de diagnose, bevat het attest dus nog andere informatie omtrent de graad van ernst. Welnu, algemeen wordt aangenomen dat de aard en ernst van de medische problematiek ook kan blijken uit de andere gegevens vermeld in het standaard medisch getuigschrift (RvV 69.398, 28 november 2011, impliciet blijkt dit ook uit arrest 67.781 van 3 oktober 2011).

Deze rechtspraak is mutadis mutandis ook in huidige zaak toe te passen."

3.2. Verweerder repliceert, wat dit eerste onderdeel van het middel betreft, in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is d.d. 17 juni 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 17 juni 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Het medisch attest d.d. 3 mei 2011 bevat geen informatie omtrent de graad van ernst van de ziekte. Er werd bij de aanvraag ook geen ander medisch attest gevoegd. Met de aanvullingen gedaan op 16 april 2012, 14 juni 2012, 10 september 2012 en 18 januari 2013 kan geen rekening worden gehouden, omdat de documentaire verplichtingen vervuld moeten zijn op het ogenblik van de initiële aanvraag. Verzoekende partij werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Dat in het medisch attest wordt vermeld dat verzoeker PTSS heeft "met psychotische trekken", dat er een "levenslange ambulante behandeling nodig is" en "een risico op herval als de behandeling stopt" kan bezwaarlijk gecatalogeerd worden als een expliciete vermelding van een graad van ernst van de aandoening in het standaard medisch getuigschrift.

Uit die vage omschrijvingen kan niet worden afgeleid in welk stadium of toestand de zieke zich bevindt. De beweerde "levenslange behandeling" en het "risico op herval" bij stopzetting van de behandeling, hebben niets te maken met de graad van ernst.

Het is informatie die betrekking heeft op de noodzakelijk geachte behandeling, slechts één van de drie vereiste medische gegevens. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard, niet omdat er geen informatie werd gegeven over de behandeling, maar wel omdat het medisch attest geen informatie bevat over de graad van ernst.

"PTSS met psychotische trekken" kan bezwaarlijk beschouwd worden als een duidelijke omschrijving van een graad van ernst van de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt. Het betreft een loutere omschrijving van het ziektebeeld.

"In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoeker de graad van ernst niet vermeldt.

Verzoekers maken met het betoog: "Terwijl verzoekers bij hun aanvraag weldegelijk een standaard medisch attest hebben voorgelegd met vermelding van de ziekte en haar graad van ernst, nl. depressief syndroom" niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit dat de graad van ernst niet is vermeldt.

Zoals in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd, zou de op het medisch getuigschrift vermelde pathologie wel als ernstig beschouwd kunnen worden, doch in dit getuigschrift wordt niet verder verduidelijk in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak

gedaan omtrent de graad van ernst. Dat de graad van ernst van de ziekte zou kunnen worden afgeleid uit de aard en hoeveelheid medicatie kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Er dient immers op het getuigschrift uitdrukkelijk vermeld te worden wat de graad van ernst van de medische aandoening is. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aldus voorhoudt dient conform artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet. "
(RVV, arrest d.d. 23 mei 2012, nr. 81 570)".

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt zo geduïd dat de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in België te worden gemachtigd op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat het hierbij voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 3 mei 2011 niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van deze bepaling. Meer specifiek wordt vastgesteld dat in het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak wordt gedaan over de graad van ernst van de ziekte. Verder wordt geduïd dat geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Ten slotte wordt benadrukt dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te zijn vervuld op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag, waardoor geen rekening kan worden gehouden met de latere aanvullingen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre verzoekers aanvoeren dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en zij hiermee niet akkoord kunnen gaan, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;"

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, stelt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Uit artikel 9ter, § 3, 3° juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

In casu verklaarde verweerder de verblijfsaanvraag om medische redenen van verzoeker onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en dit hoofdzakelijk omdat het SMG van 3 mei 2011 dat bij de aanvraag werd gevoegd de graad van ernst van de aandoening niet vermeldt.

Wat de verplichte vermelding van de graad van ernst van de aandoening in het voorgelegde SMG betreft, wijst de Raad erop dat in het model van SMG zoals dit overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te worden gebruikt onder “punt B/ DIAGNOSE” een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* wordt gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoeningen”*. Er is geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het SMG blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747).

In het bij de verblijfsaanvraag voorgelegde SMG van 3 mei 2011 wordt onder rubriek “B/ Diagnose” geduid dat verzoeker lijdt aan een *“posttraumatische stress-stoornis met psychotische kenmerken”*. Er wordt in het SMG verder geduid dat verzoeker een medicamenteuze behandeling behoeft en ambulante psychiatrische opvolging en dit levenslang. In geval van stopzetting van de behandeling is er een risico op herval. De behandelde arts geeft verder aan dat de aandoening vereist dat verzoeker kan terugvallen op een netwerk.

Aldus blijkt dat de behandelende arts niet enkel de aandoening posttraumatische stressstoornis heeft vermeld, maar hierbij bijkomend heeft aangegeven dat deze aandoening gepaard gaat met psychotische kenmerken, dat deze levenslang medicamenteus dient te worden behandeld en ambulant psychiatrisch dient te worden opgevolgd, dat bij stopzetting van behandeling herval kan optreden en dat de nabijheid van een netwerk is vereist. Door met het geheel van de elementen van het standaard medisch getuigschrift rekening te houden blijkt dat verweerder had kunnen vaststellen dat hieruit op afdoende wijze blijkt welke graad van ernst de ziekte waaraan verzoeker lijdt heeft. Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij aangeven dat het feit dat het vastgestelde posttraumatisch stresssyndroom gepaard gaat met psychotische kenmerken een aanzienlijke verzwarende inhoudt van de gestelde diagnose en het voor elkeen duidelijk is dat psychoses een ernstige weerslag hebben op de levenskwaliteit en de zelfredzaamheid van de patiënt, waardoor het bestuur niet kan voorhouden dat in het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak wordt gedaan over de graad van ernst van de ziekte. Deze verminderde zelfredzaamheid volgt ook uit het gestelde in het SMG dat de nabijheid van een netwerk noodzakelijk is. Aldus wordt – in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt in de nota – niet louter een gestelde diagnose weergegeven doch wordt wel degelijk ook een aanduiding gegeven in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Verzoekers stellen terecht dat de materiële motiveringsplicht werd miskend.

3.3.3. Nu verweerder de gegevens die zijn opgenomen in het standaard medisch getuigschrift over het hoofd heeft gezien of deze minstens niet correct heeft beoordeeld, kunnen verzoekers ook worden gevolgd waar zij de schending inroepen van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS